

Harag Anita

A nővérek

Szépek, érdekesek és vékony a szájuk, ilyenek a nők, akik tetszenek neked. Hasonlítanak egymásra, mintha testvérek lennének, ugyanannak az anyának a régen elveszett gyerekei, még a gesztusaik is ugyanolyanok, de nem ismerik egymást, nem tanulhatták egymástól a gesztusaikat. Megtanítod őket, hogyan tegyék a fülük mögé a hajukat, érjenek hozzá a karodhoz, ha indulni akarnak, simogassák a hátad a buszon. Ugyanolyanra festik a lábkörmüket, méregpiros, ugyanúgy tüsszentenek, táncolnak, ugyanazt a zenét szeretik. Mind egykék.

A nővérek megsimogatják a tarkódat, suttogva beszélnek hozzád, belesuttognak a füledbe. Mindenki hallani akarja, mit suttognak a füledbe, olyan szépen csinálják. A válladra hajtják a fejüket, becsukják a szemüket, eljártsszák, hogy alszanak, elaludtak a válladon, beleszagolsz a hajukba, a nővéreknek virágillatú a hajuk, és csak azért hajtották a válladra a fejüket, hogy érezd az illatukat. A nővérek előbb észrevesznek téged, mint te őket, de úgy csinálnak, mintha később vennének észre, hagyják, hogy nézd őket, hagyják, hogy a derekukat nézd, a hajukat, a hosszú lábukat, neked ringatják a csípőjüket járás közben, neked tűzik fel a hajukat, hogy látszon a nyakuk, neked választják ki a ruhájukat, neked isszák a kávé, kelnek korán, ágyaznak meg, neked nevetnek, választanak tejet.

A nővérek kimentenek téged, ha nincs kedved a közös barátokkal moziba menni, azt mondják, migréned van, vagy sokáig dolgoztál, kitalálnak neked egy főnököt, aki nem enged el péntek este, amíg meg nem csináltál valami fontosat, ez a fontos mindig estig tart, és másnapra kell, a főnököd mindig hajthatatlan, még ma, még ma, te pedig mint jó munkaező, bent maradsz, befejezed, leadod, későn érsz haza, pedig sokkal szívesebben mentél volna moziba Mikivel és Nórral, minthogy dolgozz, migréned legyen vagy elrontsd a gyomrod.

Amikor először mondtad, én vagyok a legjobb barátod, arra gondoltam, ez természetes, mindent tudok rólad. Felhívsz este tizenegykor, hogy találkozzunk, találkozom veled, megkérdezem, hogy vagy, elmondod, hogy egész éjjel hánytál, rám írsz,

azonnal válaszolok, ha nem tudok azonnal válaszolni, elnézést kérek, meetingen voltam. Nem zavar, hogy szinte semmit nem mondok magamról, nem tudnék mit mondani, ha magamról kérdezel, akkor is csak rólad tudnék beszélni. Az aranyos, vicces barátnőd vagyok, pedig nem szoktad tudni, mikor viccelek, és mikor mondok valamit komolyan, eltéveszted, mikor kell nevetni, elütöm egy viccel, tovább nevensz. A fülem mögé teszem a hajam, mosolygok, a vicces lányok nem nevetnek a saját vicceiken, csak mosolyognak.

Nem hozzám való, mondod, hozzám más típusú férfi illik. Megkérdeszem, milyen illik hozzám, de nem tudsz válaszolni, csak nem ő, ő sem, ő semmiképp. Mindegyikben találsz valamit, amitől nem hozzám való, nézzem meg a cipőjét, a haját, a kezét, túl hosszú a körme, tudod, hogy irtózom a férfiaktól, akiknek hosszú a körme, ő furcsán beszél, nem hallod, kérdezed, akkor hallani kezdem a furcsa beszédét, látni kezdem a kezét, a haját, hozzám nem való olyan férfi, aki franciául beszél, vagy túl alacsony, túl szép. Neki meg macskája van.

A nővérek nem engedik, hogy a barátaiddal találkozz, akik nők és szépek, hiába mondod, a nővérek neked a legszebbek, és nem tekintesz a barátaidra, akik nők és szépek, úgy, mint nőkre, pláne nem, mint szép nőkre. A nővérek nem hisznek neked, fő a biztonság, ezért én leszek a Feri nevű barátod, alacsony és kövér, állandó nőproblémákkal, nem akar nekem összejönni semmi, mondod majd a nővéreknek, lelket kell menned ápolni, szegény Feri, a múltkor majdnem összejött nekem egy csaj, de utána a csaj meggondolta magát, másnapra meggondolta magát, jönnöd kell, hogy Ferivel együtt kitaláljátok, mi történhetett abban az egy napban, nem is volt egy egész nap, este és reggel között történt valami, amitől meggondolta magát, úszónő volt, exúszónő, inkább hagyjuk, mondta másnap reggel, szegény Feri, most menned kell, Feri a Deákon vár.

A nővérek csak úgy tudnak elélvezni, ha hátulról csináljátok, a hasukra fekteted őket, azt szeretik, ha durva vagy. Szeretik, ha belenyalsz a fülükbe, a nevetésük átvált hörgésbe, beindulnak tőle, azt mondják, most azonnal, és te azonnal beteszted, hihetetlen, milyen nedvesek a nővérek. Néha az étteremben vagy a buliban is belenyalsz a fülükbe, olyankor eltolnak maguktól, de te újra és újra megteszed, ha nem látja senki, és ha nem látja senki, a nővérek az asztal alatt megfogják a farka-

dat. Haza kell mennetek, mondjátok, alig bírjátok ki hazáig, otthon alig bírjátok ki az ágyig, olykor csak a küszöbig, a konyhapultig, a kanapéig.

Mindig azt képzeltem, amikor mentem fel előtted a harmadikra kávéval a kezemben, hogy lépcsőzés közben a fenekemet nézed, próbáltam szépen járni, ringatni a csípőm, mint a nővérek, azt mondtad, olyan szépen járnak, addig nem is tudtam, hogy a járását is irigyelhetem valakinek, a haját igen, hogy göndör, a hasát, hogy lapos, a szemét, hogy zöld, de a járása, akkor az is biztos szép, ahogy a kanapén ülnek, ahogy sorban állnak a boltban, felnyújtózkodnak a borospohárért a konyhában, visszahelyezik a kilógó melltartópántjukat a top alá, diszkrét, természetes mozdulattal. Mindig azt képzeltem, amikor az asztalomnál ültem, szemben veled, hogy azért fordulsz a konyha felé, hogy rám nézhess, megakadhasson rajtam a tekinteted, én direkt nem emeltem fel a fejem, hagytam, hogy nézz, csak pár másodpercig bírtam, felnéztem a gépből, néha tényleg engem néztél, rám mosolyogtál, aztán vissza a gépbe, én meg figyeltem, hátha visszánézel.

A nővérek meg akarják ismerni Ferit, ezért Ferinek mindig dolga van, sose ér rá, elutazott, a családjánál van vidéken, lebetegedett, nem, nem migrén, valami vírus, össze kell vesznünk, akkor hónapokig nem látlak. Hogy vannak a nővérek, kérdezem majd, és te elmondod, mindent elmondasz, még azt is, hogy van egy kolléganőd, akihez felmentél, megálltál az ajtóban, nem tudtál bemenni, ácsorogtál ott öt percig, aztán eljöttél. Csak utólag jut eszembe, hogy megkérdezhettem volna, mit csinált közben a kolléganőd, mit csinált, miközben az ajtóban álltál, veled szemben állt, nézett, kihívóan, megértően, kedvesen, tanácstalanul, hogyan lehet még nézni egy ilyen szituációban?, vagy bement, várta a nappaliban, esetleg a hálószobában, bemész-e. Csak csokolóztatok, mondod, csokolóztatok a folyosón, az volt az érzésed, mindjárt megláttnak, a nővérek lépnek majd ki a szomszéd ajtaján, számodra ismeretlen barátnőjük a szomszéd, távoli rokon, ismerős, és megláttnak, ahogy csokolgatod ezt a lányt, a nevét nem mondtad, mintha tudhatnám, ki az, pedig már nem ismerem a kollégáidat, a te kollégáid és az enyémekek már nem ugyanazok, csak egy lány, válaszoltad, amikor rákérdeztem a nevére.

Mindegyik nővérbe beleszerettél, három hónap alatt, vagy első látásra, vagy első hallásra, mert először a hangját hallottad. Hogy lehet ennyi nővérbe beleszeretni,

kérdeztem, ez egy képesség, felelted. Nem tudtam eldönteni, viccelsz, vagy komolyan gondolod, négy év alatt hatan voltak. Nézz körbe, mondtad, mennyi férfi, akibe bele lehet szeretni, figyeltem a kezed, ahogy körbemutatsz a téren, a csuklód, az alkarod, a vállad, a profilod. A padon ültünk, elfogyott már mindkettőnk bora, a műanyag repipoharakat a lábunkhoz tettük, minden padon férfiak ültek, mindenhol a fűben férfiak feküdtek, végig a járdán férfiak sétáltak, férfiak rohantak át az úttesten, egyik sem tetszik, kérdezted, például, kérdeztem. Mondjuk az ott, és a fűben heverő férfira mutattál, mondjuk a göndör, szőke hajába nem tudnál beleszeretni, kérdezted, vagy nézd, a szakállába, és ahogy kimondtad a szakáll szót, végigsimítottál a sima álladon, mintha épp azt képzelnéd, szakállad van, és azt simogatnád. Elképzeltelek én is szakállal, így most ugyanazt képzeljük, sötétbarna, enyhén vöröses szakáll pár ősz szállal, igen, a szakállába bele tudnék, válaszoltam, na látod, mondtad.

Nem mondhatod el a nővéreknek, hogy már nem szereted őket, ilyet soha nem szabad mondani. De igen, szabad, válaszolom, mi van, ha teherbe esnek, kérdezem, hülye vagy, kérdezed, a nővérek nem eshetnek teherbe, védekeztek, és ha kilyukasztják a gumit, akkor mi van, kérdezem, ilyet senki nem csinál, mondd, a nővérek ilyet sosem csinálnának, mert nem olyanok, igen, tudom, a nővérek jó emberek, a jóembőségükbe szerettél bele, és most már nem jó emberek, vagy mi van, kérdezem. Erre hallgatsz, és hetekig ellenőrzöd a gumit, mielőtt felhúzod.

A nővérek el akarnak költözni külföldre, Spanyolországba mennének, Olaszországba, Monacóba, legyen tenger, legyen ez meg az, ami a tengerrel jár, megégett hát például, sima talp a homoktól, szinte mindig szandálban járhatnának, mutogathatnák a méregpiros lábkörmüket, esténként főznének, és megtanítanának rákot enni, hogyan kell leszedni a vékony páncélt. Csak közös barátaitok lennének, közös olasz, spanyol, monacói barátok, hívd meg Ferit, mondanák, de Feri sosem érne rá, félne a repüléstől, allergiás lenne a napra, gyűlölné Olaszországot, Spanyolországot vagy Monacót, ilyesmi.

A nővérek mindig tudják, mit kell neked mondani. Megmondtad már nekik, kérdezem, lassan válaszolsz, látom, hogy láttad, de órákig nem válaszolsz, aztán csak annyit írsz, nem, vagy nem is írsz semmit, csak másnap, teljesen másról, ami nem érdekel se téged, se engem. Elképzelem, hogy odamész a nővérekhez, beszélünk kell, ők megállnak, bármit csinálnak épp, mi a baj, kérdezik, elképzelem

az arcukat, pillanatokkal azelőtt, hogy megtudják, már nem szeretik őket, sem a járásukat, sem azt, ahogy a fülük mögé teszik a hajukat, bizonytalanok, de még reménykednek, aztán megmondod, nem szereted őket, elsápadnak, leülnek, közel hozzád, hogy érezd a szagukat, de te felállsz, vagy arrébb mész, hátrálsz egy lépést, nem értik, te nem magyaráztkodsz. Sose mondod meg nekik. A nővérek azt mondják, jó vagy, jó ember.

Az étterem előtt találkozunk, távolról közeledsz, mindig így jártál, ilyen volt, ahogy tartottad a karodat? Megölelsz, az ölelésed is más, kerekebb. Kimondom neked, nem nevelsz, ahogy szoktál. Fogytál tíz kilót, mondod, és egyébként is, mi az, hogy kerekebb. Egy ölelés nem lehet kerek. Bemegyünk, máshogy fogod a villát és a kést, az ujjaid hosszabbak, a körmöd is más. A vasútnál találkozunk, egyik lábamról a másikra helyezem a súlyomat, nyolcasokat rajzolok a csípőmmel, a futónőktől lestem el a tévében, rajt előtt csinálják a futónők, ahogy veszi őket a kamera. Mindig kék volt a szemed? És ilyen elálló a füled? Úgy emlékeztem, ismerlek, de nem vagy ismerős. Ahogy beszélsz, az is, mióta használod a feszít szót, és az amúgyot minden második mondatban. Amúgy sokat bicikliztek a nővérekkel, amúgy nem kellene cukrot ennem. A biliárdteremben találkozunk, korán értem ide, az előbb szabad volt az asztal, épp most kezdtek játszani, várunk kell. Nem baj, leveszed a kabátod, nem láttam még ezt a pólód. Megmutatom a férfit, akivel járok, nem veszed észre, hogy fivérek vagytok. A nővérek éppen felújítják a konyhát, léböjtkúrát csinálnak, tervezik a nyaralást. A nővérek üdvözölnek, engem vagy Ferit, kérdezem, téged, válaszolod. Nem féltékenyek, sose voltak azok, nem érted, miért mondok ilyeneket. Mindig meg akartak ismerni. Elindulsz a mosdóba, máshogy állsz fel, körbenézel, ez sem ismerős, ahogy körbenézel, keresed a mosdót, elmagyarázom, rám mosolyogsz, mindig így mosolyogtál?, és elindulsz le a lépcsőn, recseg alattad a fa. Megnézem a telefonom, a férfi, akivel járok, írt, mikor találkozunk. Kicsit sűrű ez a hét, válaszolom, talán a jövő héten. Leteszem az asztalra, képernyővel lefelé, becsukom a szemem, hallgatózom, felismerem-e, ahogy jössz felfelé a lépcsőn.